

Ks. Prof. Dr hab. Tadeusz Styczeń
Dyrektor Instytutu Jana Pawła II KUL

Jego Magnificencja
Ks. prof. dr hab. Andrzej Szostek MIC
Rektor Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego
przez
Radę Wydziału Teologicznego
Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego
na ręce
Ks. prof. dra hab. Gabriela Witaszka
Dziekana Wydziału Teologicznego KUL

W związku z przypadającą w dniu 13 maja 2001 roku dwudziestą rocznicą zamachu na życie Papieża Jana Pawła II podczas audiencji środowej na placu Świętego Piotra w Rzymie, a zarazem rocznicą cudownego ocalenia tegoż życia dla dobra Kościoła powszechnego i świata w wyniku wyraźnej interwencji ze strony Bożej Opatrzności – wystąpiłem do Rady Naukowej Instytutu Jana Pawła II KUL na dorocznym jej posiedzeniu w dniu 9 grudnia 2000 roku z propozycją szczególnie uroczystego i wdzięcznego upamiętnienia wagi tegoż wydarzenia przez całe środowisko naszej Almae Matris, wobec której obecny Papież przez niemal ćwierćwiecze pełnił niestrudzenie obowiązki kierownika Katedry Etyki na Wydziale Filozofii. Zasugerowałem jednocześnie, aby o głębsze naświetlenie owego dramatycznego momentu martyrologii Papieża na samym progu Jego pontyfikatu poprosić w dwudziestą rocznicę tamtego wydarzenia Księdza Biskupa Doktora Stanisława Dziwisza jako bezpośredniego świadka tejże martyrologii, a poniekąd nawet persona dramatis na jej dziejowej scenie.

Wiemy, że sam Ojciec Święty nie zawahał się powiedzieć o zamachu na swe życie: to aksamitna ręka musiała kierować torem kuli zamachowca, skoro nie tknęła ona organów, których uszkodzenie oznaczałoby śmierć. Wiemy dziś jednak również i to, że na skuteczności podjętej wówczas przez chirurgów akcji

w odległej od placu Świętego Piotra Klinice Gemelli zaważył czas liczony w sekundach, a więc i to, jak istotnie ważna była trzeźwa i troskliwa zarazem decyzja Księdza Prałata Dziwisza, który tam właśnie polecił najspieszniej kierować ugodzonego śmiercionośną kulą Papieża.

Patrząc z perspektywy dnia dzisiejszego na tamtą decyzję Księdza Prałata Stanisława Dziwisza, Rada Naukowa Instytutu Jana Pawła II KUL widzi w niej symbol Jego bez reszty oddanej i nieprzerwanie wiernej służby w przekroju całego dotychczasowego pontyfikatu Jego Świątobliwości Jana Pawła II. Jest On w naszym odczuciu sługą pierwszym u boku Sługi sług Bożych. Oto też dlatego Rada Instytutu przychyliła się unanimiternie do mej propozycji, by z wymienionego wyżej powodu wystąpić do Władz naszej Uczelni z prośbą o udzielenie Księdzu Biskupowi Doktorowi Stanisławowi Dziwiszowi, Pierwszemu Sekretarzowi Jego Świątobliwości papieża Jana Pawła II, tytułu Doktora Honoris Causa naszego Uniwersytetu, który jest już od dwudziestu trzech lat nazywany Uniwersytetem Jana Pawła II, a nawet Uniwersytetem Kardynała Karola Wojtyły (jak określił go Norman Davies w książce *Boże igrzysko*).

Pomimo że wymieniony wyżej powód stanowi w moim najgłębszym przeświadczeniu w pełni wystarczającą rację do tego, by nasza Uczelnia obdarzyła Księdza Biskupa Stanisława Dziwisza swym najwyższym uznaniem w postaci tytułu Doktora Honoris Causa, nie mogę w tym miejscu nie wspomnieć jeszcze o innych aspektach Jego wiernej i oddanej służby Ojcu Świętemu w wyrażaniu Jego iście ojcowskiej pamięci i miłości względem Jego i naszej Alma Mater, z którą Ojciec Święty nie przestaje być najserdeczniej związany. Ksiądz Biskup Dziwisz pełni funkcję wiceprzewodniczącego Rady Administracyjnej Fundacji Jana Pawła II w Rzymie od początku jej istnienia. Spośród wielu przejawów jej aktywności wymienię dwa: dar dla młodzieży ze Wschodu studiującej na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim w postaci istniejącego od kilku już lat w Lublinie Domu Fundacji Jana Pawła II oraz wspomaganie działającego w naszym Uniwersytecie od osiemnastu lat Instytutu Jana Pawła II KUL, czego wyrazem jest między innymi znaczący udział tejże Fundacji – poprzez funkcjonujący w jej obrębie Polski Instytut Kultury Chrześcijańskiej – w wydawaniu kwartalnika „Ethos”. Obie inicjatywy nie byłyby możliwe do zrealizowania bez osobistego zaangażowania Księdza Biskupa Dziwisza. Instytut Jana Pawła II KUL ma w tym miejscu szczególny i niezwykły powód do wdzięcznej radości i dumy, iż piecza nad polskim wydaniem książki Ojca Świętego *Przekroczyć próg nadziei* została przez samego Autora powierzona nam właśnie – i dlatego została przez nas przyjęta jako bezcenny skarb i zarazem znak zobowiązującej nas na zawsze więzi z Jego nauczaniem – znowu za życzliwym pośrednictwem Jego Osobistego Sekretarza.

Czyniąc zadość woli Rady Naukowej Instytutu Jana Pawła II, jednomyślnie wyrażonej przez nią na wyżej wspomnianym dorocznym posiedzeniu, przekazuję wraz z tą wolą jej, a także i moją prośbę do prześwieconego Wydziału

Teologii i jego P.T. Dziekana, Ojca Profesora Gabriela Witaszka, jako do instancji w pierwszym rzędzie na naszym Uniwersytecie kompetentnej do promowania sprawy tytułu Doktora Honoris Causa Księdza Biskupa Stanisława Dziwisza – jako że jest On także Doktorem Nauk Teologicznych Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie – przez jej oficjalne wniesienie do Jego Magnificencji Księdza Rektora i Senatu Akademickiego KUL. Przekazuję równocześnie propozycję i prośbę Instytutu Jana Pawła II KUL, ażeby sprawę tę przedstawił uroczyście jako autor laudacji przedstawiciel Wydziału Teologii KUL, emerytowany profesor Wydziału Teologii KUL, a zarazem Prezes Rady Naukowej Instytutu Jana Pawła II, od wielu lat związany więzami głębokiej przyjaźni z osobą Ojca Świętego i gronem Jego najbliższych przyjaciół, Dostojny i Czcigodny Ksiądz Profesor Stanisław Nagy.

Chcę na koniec przeprosić Czcigodnego Księdza Dziekana, że stosunkowo późno go powiadamiam o uchwale Rady Naukowej Instytutu Jana Pawła II. Stało się tak z tego powodu, że Ksiądz Biskup Stanisław Dziwisz przez długi czas opierał się naszej prośbie, aż wreszcie zechciał wyrazić swą zgodę, o czym niezwłocznie powiadomiłem Księdza Arcybiskupa, Wielkiego Kanclerza, Profesora Józefa Życińskiego, oraz Księdza Rektora KUL, Profesora Andrzeja Szostka, i czynię to niniejszym również wobec Czcigodnego Ojca Dziekana, zarazem nadając sprawie oficjalny bieg z chwilą przekazania jej na jego ręce.

Z wyrazami czci i jedności serc
in Christo Salvatore et Redemptore
Ks. Tadeusz Józef Styczeń SDS

Lublin, 23 stycznia 2001 r.